

Arrest

nr. 186 484 van 5 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op maandag 19 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 augustus 2009 dient de verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, bij het Belgisch Consulaat-generaal te Jeruzalem (Israël) een visumaanvraag type C in met het oog op een familiebezoek. Op 31 augustus 2009 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

1.2. Op 22 december 2009 dient de verzoeker bij het Belgisch Consulaat-generaal te Jeruzalem (Israël) een visumaanvraag type C in met het oog op familiebezoek. Op ongekende datum wordt de visumaanvraag goedgekeurd. Op 4 maart 2010 komt de verzoeker aan in België en op 8 maart 2010

wordt hij te Gent in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 4 mei 2010.

1.3. Op 13 oktober 2016 dient de verzoeker bij het Belgisch Consulaat-generaal te Jeruzalem (Israël) een visumaanvraag type C in met het oog op een familiebezoek. Op 18 november 2016 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene biedt onvoldoende garantie tot een terugkeer omwille van volgende cumulatieve redenen:

- *Betrokkene komt op bezoek bij zijn zoon, die zich als asielzoeker in België heeft gevestigd.*
- *Betrokkene heeft meerdere familieleden die zich in België hebben gevestigd.*
- *Betrokkene komt uit een actueel conflictgebied met bijbehorende regionale migratiegevoeligheid.*
- *Betrokkene is op hoge leeftijd en reist samen met zijn werkloze zoon en dochter.*
- *Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende financiële middelen.*
- *Betrokkene bevindt zich in een schijnbaar zwakke socio-economische situatie.*
- *Betrokkene levert geen afdoend bewijs van resterende belangen in het land van origine.*

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: Taalwet Bestuurszaken).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1.1. Dès lors qu’il est d’ordre public, la décision contestée viole les dispositions des lois sur l’emploi des langues en matière administrative.

4.1.2. Lors de sa demande de visa, la partie défenderesse utilise les 2 langues en même temps à savoir le néerlandais et le français afin de motiver la décision contestée.

Il appartenait en conséquence à la partie défenderesse de faire usage seulement du français ou le néerlandais pour la rédaction de la décision attaquée.

4.1.3. Or, il faut constater que la décision contestée a été rédigée en français et le néerlandais pour partie seulement.

En conséquence, il faut conduire à l’annulation de l’acte attaqué.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de wet houdende het taalgebruik in bestuurszaken dd. 18.07.1966, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zowel het Nederlands als het Frans hanteert bij het nemen van de bestreden beslissing.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eigenlijke beslissing tot weigering van het visum kort verblijf (type C) door attaché P. H. (...) wel degelijk in het Nederlands werd genomen.

Het loutere feit dat in het dossier ook Franstalige stukken aanwezig zijn, volstaat uiteraard allerm minst om te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing de taalwetgeving zou geschonden hebben.

Verweerder verduidelijkt in dit kader dat de gemachtigde van de Staatssecretaris die een beslissing neemt nopens een visumaanvraag, een centrale dienst is waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt. Schoolvoorbeelden van centrale diensten zijn de ministeries als dusdanig (cf. V.C.T., nr. 133 van 26 november 1964, geciteerd in "Taalgebruik in bestuurszaken", auteur(s): T. De Pelsmaeker, L. Deridder, F. Judo, J. Proot, F. Vandendriessche, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, 2004, p.39).

Overeenkomstig artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken gedragen de centrale diensten zich in hun binnendiensten naar de taalregeling zoals voorzien in artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van zaken vermeld onder A, 5° en 6° en B, 1° en 3° van genoemde bepaling.

*Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:
“(…)”*

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling betreft een aangelegenheid die niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België (cf. R.v.St. 5.05.1999, nr. 80.100; R.v.St. 25.05.2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken).

Indien de zaak niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België, dient dus te worden teruggevallen op artikel 17, §1, B van de Taalwet Bestuurszaken. Onderhavig geschil betreft geen ambtenaar van een dienst. Een vreemdeling die een visumaanvraag indient in het buitenland kan niet beschouwd worden als de in artikel 17, §1, B van de Taalwet Bestuurszaken, 2° bedoelde particulier.

In deze dient derhalve het in artikel 17, §1, B van de Taalwet Bestuurszaken, 3° bedoelde criterium toegepast te worden, namelijk de taal van de taalrol van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen (cf. « Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut ». Voir (Doc. parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p. 32, in Pasin., 1963, p. 968) en « la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère » (Doc.parl., Sén., sess.ord.1962-1963, n°304, p.21), » c'est-à-dire « en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique » (C.E., 12 novembre 1968, n° 13.208), geciteerd in GOSSELIN F., « L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966 », Kluwer, 2003, p. 190).

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekende partij blijkens het administratief dossier opgedragen was aan attaché P. H. (...) die in de zaak van verzoekende partij ook finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing ondertekent en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de betreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld (cf. R.v.V. nr. 26.894 dd 04.05.2009).

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat, in zoverre de bestreden beslissing zowel in het Nederlands als in het Frans aan de verzoekende partij ter kennis zou zijn gebracht, zulks op zich ook niet volstaat om te besluiten tot een schending van de wet betreffende het taalgebruik in bestuurszaken.

Verweerder benadrukt dat afdoende blijkt dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging P. H. (...), dit geheel conform de vigerende taalreglementering.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Te dezen voert de verzoeker een schending van de Taalwet Bestuurszaken aan, stellende dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tegelijkertijd gebruik heeft gemaakt van twee talen om de bestreden beslissing te motiveren, terwijl hij slechts in één taal een beslissing kan motiveren en niet een deel in het Frans en een deel in het Nederlands. De verzoeker geeft echter niet aan welke bepaling van de Taalwet Bestuurszaken hij door deze handelswijze van de gemachtigde geschonden acht, zodat het middel alleen al om die reden niet-ontvankelijk is (cf. RvS 16 oktober 2007, nr. 175.810).

Bovendien wordt er nog op gewezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een centrale dienst is waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat de wetgever met het begrip “*particulieren*” de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen heeft bedoeld.

Zo wordt in de memorie van toelichting gesteld (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1, 7*):

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.”

In de nota van de regering, die in het verslag Saint-Remy is opgenomen, wordt herhaald dat (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/27, 36*):

“(…) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…).”

Ook besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, als volgt (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1,10*):

“(…) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen (…).”

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo te worden geïnterpreteerd dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Gelet op het voorgaande moet worden gesteld dat niet blijkt dat de wetgever de bedoeling heeft gehad om vreemdelingen die in het buitenland verblijven onder de bescherming van de Belgische taalreglementering in bestuurszaken te laten vallen.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder “*particulieren*” in de zin van artikel 41, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in*

de sociale betrekkingen, Gent, Story-Scientia, 1983, 127; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog worden verwezen naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 (E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON en R. PIESENS, Taalcodex, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49), waarin het volgende wordt gesteld:

*“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (…)
Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. (…).”*

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend.

Deze vaststelling betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken. Deze bepaling luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (…).”

Vermits verzoekers zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu hij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het gehele Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal “in binnendienst”, overeenkomstig artikel 39 *iuncto* artikel 17, § 1, B, 3°, van de Taalwet Bestuurszaken, in voorliggende zaak bepaald door

het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel diens hoofdtaak (RvS 12 november 1968, nr. 13.208).

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier was opgedragen aan ambtenaar P.H., een attaché van wie niet betwist is dat hij tot de Nederlandse taalrol behoort en die ook finaal de bestreden beslissing ondertekende, diende de bestreden beslissing in het Nederlands te worden opgesteld.

In casu wordt in de bestreden beslissing in het Nederlands verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en wordt in deze beslissing tevens in het Nederlands een motivering in feite weergegeven. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing tevens in het Frans wordt samengevat waarom de beslissing is genomen, doet geen afbreuk aan het feit dat de bestreden beslissing conform artikel 39 *iuncto* artikel 17, § 1, B, 3°, van de Taalwet Bestuurszaken in het Nederlands wordt gemotiveerd. De Taalwet Bestuurszaken bevat geen bepaling – en de verzoeker duidt geen bepaling aan – die stelt dat naast een motivering in de taal waarin een bestuursbeslissing conform deze wetten dient te worden genomen, niet overtoollig in een andere taal mag worden gemotiveerd. Bovendien wordt niet ingezien in welk opzicht de belangen van de verzoeker zijn geschaad doordat in de bestreden beslissing overtoollig een gedeelte in het Frans wordt opgenomen waarin wordt aangekruist dat zijn “*volonté de quitter le territoire des États membres avant l’expiration du visa n’a pas pu être établie*” (verder in de bestreden beslissing vertaald als: zijn “*voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*”).

Een schending van de Taalwet Bestuurszaken wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet-ontvankelijk, minstens ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “(le) principe général de bonne administration”. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.2.1. Que la partie adverse fait une erreur manifeste d’appréciation et a également violé le principe général de bonne administration.

Que la partie adverse prétend qu’il n’est pas établi que le requérant va quitter le pays.

4.2.2. Par contre, les différents éléments dans le dossier contredisent ce constat.

Le requérant a déjà obtenu 2 fois l’autorisation dans le passé.

Pourquoi le requérant ne quitterait plus le pays ? Sur base de quel élément la partie adverse se base-t-il?

Par les motifs précités, la décision notifiée refuse à tort la délivrance d’un visa en cadre d’une visite familiale.

Il est clair que la partie adverse a violé le principe général de bonne administration.

4.2.3. En conséquence, il faut conduire à l’annulation de l’acte attaqué.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- het beginsel van behoorlijk bestuur.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn besloten dat zij niet aannemelijk maakt dat zij het grondgebied van het Rijk tijdig opnieuw zal verlaten. De verzoekende partij meent dat verscheidene elementen in het dossier op het tegendeel wijzen, met name het feit dat zij in het verleden wel reeds tweemaal toelating kreeg. De verzoekende partij ziet niet in waarom nu besloten wordt dat zij niet naar Palestina zal terugkeren.

Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van de door verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel (de beginselen van behoorlijk bestuur) volgens de verweerder de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten, nu wordt nagelaten om aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur precies geschonden wordt geacht.

Nu verzoekende partij zich evenwel in haar tweede middel tevens lijkt te beroepen op het zorgvuldigheidsbeginsel, zal verweerder dit onderdeel van het tweede middel beantwoorden in het licht van de vermeende schending van gemeld beginsel.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van een visum kort verblijf (type C) aan de verzoekende partij en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van de verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene biedt onvoldoende garantie tot een terugkeer omwille van volgende cumulatieve redenen:

- Betrokkene komt op bezoek bij zijn zoon, die zich als asielzoeker in België heeft gevestigd.*
- Betrokkene heeft meerdere familieleden die zich in België hebben gevestigd.*
- Betrokkene komt uit een actueel conflictgebied met bijbehorende regionale migratiegevoeligheid.*
- Betrokkene is op hoge leeftijd en reist samen met zijn werkloze zoon en dochter.*
- Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende financiële middelen.*
- Betrokkene bevindt zich in een schijnbaar zwakke socio-economische situatie.*
- Betrokkene levert geen afdoend bewijs van resterende belangen in het land van origine.”*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging van oordeel is dat de verzoekende partij onvoldoende garantie biedt tot een terugkeer voor het verstrijken van de visumtermijn.

Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

“(…)”

Het is op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om een visum kort verblijf (type C) te weigeren aan verzoekende partij.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zich uitsluitend beperkt tot een verwijzing naar het feit dat zij reeds eerder visa kort verblijf bekam en in het kader hiervan de termijnen steeds respecteerde. Dienaangaande laat verweerder echter gelden dat dergelijke beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de huidige motieven van de bestreden beslissing, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging er uiteraard toe gehouden is bij elke nieuwe visumaanvraag een nieuw onderzoek te voeren.

Zie ook:

“Waar de verzoekende partij betoogt dat zij al viermaal naar België is gekomen met een visum kort verblijf en dat zij telkens het Rijk binnen de opgelegde termijn heeft verlaten, stelt de Raad vast dat ze hiermee de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. In casu werd de bestreden beslissing genomen omdat de verzoekende partij het doel en de omstandigheden van haar huidig verblijf onvoldoende aantoonde. Elke visumaanvraag moet immers afzonderlijk worden onderzocht en beoordeeld. Het gegeven dat een vreemdeling in het verleden een visum heeft verkregen is geen garantie dat een latere aanvraag zal toegekend worden. Er ligt geen verplichting bij de gemachtigde van de staatssecretaris om een visumaanvraag goed te keuren omdat in het verleden al een visum is afgegeven.” (RvV nr. 172.426 dd. 27.07.2016)

Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf meent dat er geen reden is om aan te nemen dat zij ditmaal niet het voornemen zou hebben om het grondgebied van het Rijk tijdig te verlaten, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Artikel 14 van de Schengencode bepaalt overigens dat van de aanvrager van een eenvormig visum wordt verlangd dat hij informatie verstrekt die het mogelijk maakt zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

De verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zou zijn gestoeld op een incorrecte feitenvinding of op een incorrecte beoordeling van de feiten.

Zie ook:

“Immers is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om uit de verzameling van de verschillende elementen die verzoeksters socio-economische situatie kenmerken, met name geen tewerkstelling in het land van herkomst, haar jeugdige leeftijd en haar ongehuwd zijn zodat er weinig is wat haar bindt aan haar land van herkomst, en die blijken uit het administratief dossier, te besluiten dat er geen afdoende garantie is op terugkeer.” (R.v.V. nr. 76 338 van 29 februari 2012)

Verweerder benadrukt dat het allerm minst kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om rekening te houden met de hoge leeftijd van de verzoekende partij, het kennelijke gebrek aan resterende belangen in het land van herkomst, het feit dat de verzoekende partij komt uit een conflictgebied en dergelijke meer.

De verweerder wijst er nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt, wanneer hij nagaat of een vreemdeling er al dan niet in slaagt aan te tonen dat hij werkelijk voornemens is tijdig het grondgebied te verlaten.

De kritiek van verzoekende partij mist derhalve feitelijke en juridische grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3.1. In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van “(le) principe général de bonne administration” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het door de verzoeker aangevraagde visum wordt geweigerd omdat zijn voornemen “om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten (...) niet (kon) worden vastgesteld”, waarbij wordt toegelicht dat hij “op bezoek (komt) bij zijn zoon, die zich als asielzoeker in België heeft gevestigd”, dat hij “meerdere familieleden (heeft) die zich in België hebben gevestigd”, dat hij “uit een actueel conflictgebied met bijbehorende regionale migratiegevoeligheid (komt)”, dat hij “op hoge leeftijd (is) en (...) samen met zijn werkloze zoon en dochter (reist)”, dat hij “niet aan(toont) te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende financiële middelen”, dat hij “zich in een schijnbaar zwakke socio-

economische situatie (bevindt)” en dat hij “geen afdoend bewijs (levert) van resterende belangen in het land van origine”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 32 van de Visumcode, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat het volgende bepaalt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum voor een kort verblijf, beschikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van artikel 32, eerste lid, van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van de erin opgenomen weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 63).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij in het verleden reeds tweemaal een visum bekwam en stelt hij zich de vraag op basis van welk element de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nu besluit dat hij niet heeft aangetoond het land te zullen verlaten. Wat dit laatste betreft, kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.2.3.2., werd uiteengezet.

Voorts wordt er op gewezen dat het gegeven dat een vreemdeling in het verleden een visum heeft verkregen geen garantie is dat een latere aanvraag zal toegekend worden. Er ligt geen verplichting bij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om een visumaanvraag goed te keuren omdat in het verleden al een visum is afgegeven. Elke nieuwe visumaanvraag is onderworpen aan een nieuw onderzoek. Door er *in casu* louter op te wijzen dat hem in het verleden twee visa werden toegekend, zonder hierbij verder in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing, toont de verzoeker niet aan dat op foutieve of op kennelijke onredelijke wijze werd besloten dat het voornemen van de verzoeker “om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten (...) niet (kon) worden vastgesteld” en dat hij “onvoldoende garantie tot een terugkeer (biedt)”.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 32 van de Visumcode, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens wordt een manifeste appreciatiefout aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.3.1. Que, donc, la CEDH érige en principe le droit au respect de la vie privée et familiale .

Que le fait de pouvoir visiter sa famille, est compris dans le droit au respect de la vie privée et familiale au sens où l'entend la Cour européenne des droits de l'homme.

4.3.2. Que le vœux de la requérante le plus cher est qu'elle puisse visiter sa famille.

Que, en l'espèce, il y a ingérence de l'Etat belge, par la délivrance d'une décision de refus de visa, dans la jouissance tant par la requérante que par les membres de famille, de leur droit au respect de la vie privée et familiale.

Qu'une ingérence étatique dans le respect de ce droit fondamental ne peut être acceptable qu'aux conditions prévues par le paragraphe 2 de l'article 8 CEDH, à savoir, premièrement, que l'ingérence soit prévue par la loi, c'est-à-dire qu'elle ait une base légale accessible en droit national et qu'elle soit suffisamment prévisible, deuxièmement, qu'elle n'existe qu'au regard d'un des buts précis énumérés dans l'article 8§2, et, troisièmement, qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique.

Que ces conditions sont cumulatives, et non alternatives.

Que, en l'espèce, les deuxième et troisième conditions prévues à l'article 8§2 ne sont pas remplies.

Que l'on ne voit pas comment une telle ingérence pourrait être justifiée dans une société démocratique : elle n'est ni nécessaire, ni proportionnelle au but poursuivi ; que la balance des intérêts entre le droit au respect de la vie privée et familiale et l'intérêt de l'Etat de réglementer les entrées et les sorties de son territoire n'est plus en équilibre.

Que, donc, la décision attaquée est mal motivée sur ce point également.

Que le but de la demande de visa est très simple et justifié : la visite de famille comme dans le passé.

4.3.3. *En conséquence, il faut conduire à l'annulation de l'acte attaqué.*"

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 8 EVRM.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing haar de mogelijkheid ontzegt om haar familie in België te bezoeken. De verzoekende partij meent dat de voorwaarden van artikel 8, §2 EVRM niet vervuld zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van een visum kort verblijf (type C) aan de verzoekende partij en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van de verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert de verzoekende partij slechts vaag naar haar familieleden in het Rijk. Dienaangaande blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de aanwezigheid van familieleden van de verzoekende partij in België niet wordt betwist.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van haar zoon of andere meerderjarige verwanten in het Rijk, dient evenwel te worden benadrukt dat niet zonder meer het bestaan van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Eenzelfde opmerking dient te worden gemaakt ten aanzien van andere meerderjarige verwanten.

"Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden." (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

En ook:

"De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)" (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat er ten opzichte van de in België verblijvende familieleden inderdaad bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, dewelke de louter affectieve banden overstijgen. In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij haar familieleden niet in het land van herkomst zou kunnen leiden. Verweerder wijst op de mogelijkheid om zich door familieleden te laten opzoeken, alsook om middels de moderne communicatiekanalen nauw contact te blijven onderhouden.

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

De verzoekende partij toont allerm minst aan dat het contact met de in België verblijvende familieleden uitsluitend zou kunnen worden onderhouden door de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in

het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke scheiding om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief de toegang tot het Rijk wordt ontzegd. Integendeel behoudt de verzoekende partij mogelijkheid om nog naar België af te reizen nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3.1. Waar de verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.2.3.2., wordt uiteengezet. Voorts blijkt niet dat de verzoeker zich bij het indienen van zijn visumaanvraag heeft beroepen op artikel 8 van het EVRM, zodat niet wordt ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hierover in de bestreden beslissing, die een antwoord is op de visumaanvraag, diende te motiveren. Tenslotte kan er nog op worden gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere

motiveringsplicht inhoudt (RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)) en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

2.3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het derde middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat als volgt luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen werpt de verzoeker op dat het zijn grootste wens is om zijn familie te bezoeken en dat de mogelijkheid om de familie te kunnen bezoeken vervat zit in het recht op privé- en familieleven zoals erkend door het EHRM.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Te dezen specificeert de verzoeker in het middel niet welke familieleden hij in België wenst te bezoeken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij als referentiepersoon zijn meerderjarige zoon heeft opgegeven. De verzoeker haalt evenwel geen enkel element aan waaruit een relatie van afhankelijkheid tussen hem en zijn zoon blijkt.

Een beschermingswaardig gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van “(le) principe général de bonne administration”. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.4.1. Que la partie adverse fait une erreur manifeste d'appréciation et a également violé le principe général de bonne administration. Une contradiction a apparu.

Que la partie adverse prétend que la requérante n'a pas fourni les preuves de ses revenus réguliers prouvant son indépendance financière.

Que cette motivation est caduque.

Par contre, des différents actes ont été déposés (l'annexe 3bis, les fiches de paie, ...).

En plus, son fils est garant.

4.4.2. Que, donc, la décision attaquée est mal motivée sur ce point également.

Que le but de la demande de visa est très simple et justifié : la visite de famille.

4.4.3. En conséquence, il faut conduire à l'annulation de l'acte attaqué.”

2.4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- het beginsel van behoorlijk bestuur.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing behept zou zijn met een tegenstrijdige motivering. De verzoekende partij meent dat ten onrechte werd geoordeeld dat geen bewijs voorligt van regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende financiële middelen.

Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van de door verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel (de beginselen van behoorlijk bestuur) volgens de verweerder de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan

onontvankelijk te achten, nu wordt nagelaten om aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur precies geschonden wordt geacht.

Nu verzoekende partij zich evenwel in haar tweede middel tevens lijkt te beroepen op het zorgvuldigheidsbeginsel, zal verweerder dit onderdeel van het tweede middel beantwoorden in het licht van de vermeende schending van gemeld beginsel.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van een visum kort verblijf (type C) aan de verzoekende partij en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van de verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de door de verzoekende partij voorgelegde documenten allerminst van aard zijn om afbreuk te doen aan de overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de verzoekende partij niet aantoonst over voldoende én regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen te beschikken.

De verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de overweging dat zij zich in een schijnbaar zwakke socio-economische situatie bevindt, met onvoldoende bewijs van eigen persoonlijke inkomsten of resterende belangen in het land van origine. De loutere bewering dat de motivering van de bestreden beslissing "kaduuk" zou zijn, volstaat evident niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.4.3.1. Waar de verzoeker opnieuw de schending aanvoert van "(le) principe général de bonne administration" kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.2.3.1., wordt uiteengezet.

2.4.3.2. Waar de verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.2.3.2., wordt uiteengezet.

2.4.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het vierde middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 32 van de Visumcode, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)"

In artikel 14 van de Visumcode en bijlage II van de Visumcode wordt er weergegeven welke verschillende documenten de vreemdeling dient neer te leggen opdat de voorwaarden om een visum af te geven getoetst kunnen worden.

Artikel 14 van de Visumcode luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;

b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;

c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;

d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;

e) het verblijfsadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw (...).”

De bijlage II, waarnaar in artikel 14.3 van de Visumcode verwezen wordt, luidt als volgt:

“BIJLAGE II

Niet-limitatieve lijst van bewijsstukken

De in artikel 14 bedoelde bewijsstukken die door visumaanvragers dienen te worden verstrekt, kunnen onder meer zijn:

DOCUMENTEN WAARUIT HET DOEL VAN DE REIS BLIJKT

[...]

3. voor reizen in het kader van toerisme of met een privé karakter:

a) documenten met betrekking tot huisvesting:

— een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw;

— een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde

accommodatie blijkt;

b) documenten met betrekking tot de reisroute:

— bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;

— in geval van doorreis: visum of inreisvergunning voor het derde land van bestemming; tickets voor de verdere reis;

[...]

B. DOCUMENTEN AAN DE HAND WAARVAN HET VOORNEMEN VAN DE AANVRAGER OM HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN TE VERLATEN KAN WORDEN GETOETST

1. reservering van een retour- of rondreisticket;

2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;

3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;

4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;

5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf, beschikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante

toepassingsvoorwaarden van artikel 32, eerste lid, van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 63).

Te dezen werpt de verzoeker op dat de motivering van de bestreden beslissing kaduuk is nu er wordt gemotiveerd dat hij niet aantoonde dat hij beschikt over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of financiële middelen, terwijl de bijlage 3bis en de betalingsfiches werden overgemaakt en zijn zoon zich garant stelt.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, is de bestreden beslissing geenszins op tegenstrijdige wijze gemotiveerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn besluit dat het voornemen tot terugkeer naar het land van herkomst voor het verstrijken van het visum in hoofde van de verzoeker niet kan worden vastgesteld, heeft gebaseerd op een onderzoek waarbij een aantal redenen in hun geheel en op cumulatieve wijze in overweging worden genomen. Het gegeven dat de verzoeker *“niet aan(toont) te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende financiële middelen”*, wat door de verzoeker overigens niet wordt betwist, is een van die redenen. Daarnaast wordt er op gewezen dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing niet heeft uitgesproken over de vraag of de verzoeker *“heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen”*, zoals vereist door artikel 32.1, a), iii), van de Visumcode, doch wel de visumaanvraag heeft geweigerd op grond van artikel 32.1, b) van de Visumcode omdat er redelijke twijfel bestaat over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) kan enkel dienen om aan te tonen dat de verzoeker, via zijn zoon, over voldoende middelen van bestaan kan beschikken zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf in België als voor zijn terugreis naar het land van herkomst, zoals volgt uit de artikelen 14.1, c), 14.4 en 21.5 van de Visumcode. Door te wijzen op de door hem voorgelegde verbintenis tot tenlasteneming maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij *“niet aan(toont) te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende financiële middelen”*. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde betalingsfiches die betrekking hebben op de inkomsten van zijn zoon.

Overigens laat de verzoeker de overige door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aangehaalde elementen die hem ertoe deden besluiten dat het voornemen van de verzoeker om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld onbesproken. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zijn *“voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten (...) niet (kon) worden vastgesteld”* en dat hij *“onvoldoende garantie tot een terugkeer (biedt)”*.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 32 van de Visumcode, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

2.4.3.4. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN